

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 10 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

zprzy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2022 roku sprawy **T. K. (K.)**,

oskarżonego o popełnienie dwóch przestępstw: z art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku „Prawo łowieckie” i z art. 270 § 1 k.k.

z powodu apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rawiczu od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 2 grudnia 2021 roku sygnatura akt II K 342/21

I. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia T. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie oraz od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.,

II. kosztami całego postępowania obciąża Skarb Państwa.

/Małgorzata Ziółka

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 125/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 2 grudnia 2022 roku, sygnatura akt II K 342/21	
<i>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>0.11.3. Granice zaskarżenia</i>	
<i>0.11.3.1. Kierunek i</i>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX
13. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Błąd w ustaleniach faktycznych, jeżeli mógł mieć	# zasadny	

	wpływ na treść orzeczenia,	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Na wstępie niniejszego uzasadnienia przypomnieć należy, że podstawową zasadą procesu karnego jest zasada domniemania niewinności, która stanowi, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona. Jedną z konsekwencji zasady domniemania niewinności jest to, że tzw. materialny ciężar dowodu spoczywa na oskarżycielu. Znalazło to odzwierciedlenie w orzecznictwie. Według zasad obowiązującej procedury karnej, to nie			

oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego.

Przy czym udowodnić, tzn. wykazać w sposób niebudzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami - bezpośrednimi lub pośrednimi.

W konsekwencji obowiązującej zasady domniemania niewinności, wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją wynikającego ze swobodnej oceny dowodów przeświadczenia tegoż sądu, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w

sposób nie
budzący
najmniejszych
wątpliwości
potwierdzać
prawdziwość
przedstawionych
zarzutów. Aby
jednak sąd
rozstrzygający
mógł dojść do
tego typu
konkluzji, to jest
do przekonania
o prawdziwości
przedstawionego
danemu
oskarżonemu
zarzutu, musi
uprzednio po
pierwsze
prawkłowo
przeprowadzić
postępowanie
dowodowe, a po
wtóre dokonać
kompleksowej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.
Ocena ta
natomiast musi
przez tenże sąd
zostać
przeprowadzona
z
uwzględnieniem
obowiązujących
w tym
przedmiocie
reguł
postępowania i
przy wzięciu pod
uwagę
całokształtu
ujawnionego w
sprawie

materiału
dowodowego.

W myśl bowiem
dyrektywy
określonej w art.
7 k.p.k., organy
postępowania
kształtują swe
przekonanie na
podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie z tą
zasadą,
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
tego przepisu,
gdy:

1) jest
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia

prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista

dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 81 – 81v). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Również żaden z apelujących nie kwestionował kompletności materiału dowodowego niniejszej sprawy, skoro przed zamknięciem przewodu sądowego nie wnosili o jego uzupełnienie (karta 74), ani też w apelacjach nie zawarli żadnego wniosku dowodowego.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny

zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego (karty 82 - 83) i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń,

albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia

życiowego,
prawidłowo
ustalając, iż
oskarżony T. K.
w dniu 20
września 2020
roku, będąc
członkiem Koła
(...) numer (...)
(...) w R. udał
się na teren
łowiska przy
ambonie (...),
nie dokonując
uprzednio,
mimo ciężącego
na nim
obowiązku,
wpisu o
zamiarze
prowadzenia
polowania w
„Książce
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”,
prowadzonej dla
Koła (...) w
R., oraz że
w tym samym
dniu na terenie
leśniczówki w
S. przerobił
dokonany
uprzednio wpis
o
przeprowadzonym
przez siebie
w dniu 19
września 2020
roku polowaniu
indywidualnym
w „Książce
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”,

prowadzonej dla
Koła (...) numer
(...) (...) w R.
w ten sposób,
że przerobił datę
tego polowania z
dnia 19 września
na 20 września
2020 roku.

Powyższych
ustaleń
faktycznych nie
kwestionowała
żadna ze stron
niniejszego
postępowania,
podziela je także
Sąd Okręgowy.

Idąc dalej, Sąd I
instancji, w ślad
za oskarżycielem
publicznym,
uznał, że brak
wpisu o
zamiarze
prowadzenia
polowania w
„Książce
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
tożsamy jest z
brakiem
uprawnień do
polowania i że
tym samym
oskarżony
swoim
postępowaniem
wyczerpał
znamiona
przestępstwa z
art. 53 ust. 4
ustawy Prawo
łowieckie. A
dokonując w

„Książce
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
zmiany daty
prowadzonego
przez siebie
polowania z
19 na 20
września 2020
roku dopuścił się
przestępstwa z
art. 270 §1 k.k.

Zatem
zasadniczą
kwestią
niniejszej
sprawy okazało
się ustalenie
na czym polega
uprawnienie do
polowania i
czy uprawnienie
do polowania
obejmuje
również
dokonanie
wpisu o
zamiarze
prowadzenia
polowania w
„Książce
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
oraz czy
„Książka
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
jest
dokumentem w
rozumieniu art.

115 § 14 k.k. i
czy dokonując w
niej przerobienia
daty polowania
oskarżony
wyczerpał
znamiona
przestępstwa z
art. 270 §1 k.k.

Niestety
powyższe
kwestie w ogóle
nie stały się
przedmiotem
rozważań i
analizy ani
oskarżyciela
publicznego, ani
też Sądu I
instancji. W
konsekwencji
trudno dokonać
oceny
zasadności
procesu
rozumowania
Sądu I instancji,
który
doprowadził go
do zastosowanej
w zaskarżonym
wyroku
kwalifikacji obu
przypisanych
oskarżonemu
czynów. Nie
wystarczy przy
tym, dla
uzasadnienia
prawidłowości
dokonanej
subsumpcji
ustalonego
stanu
faktycznego pod
konkretny
przepis karny,
zacytować
orzeczenie

innego sądu,
nawet
okręgowego, bez
przedstawienia
własnego toku
rozumowania.
Tym bardziej, że
– niestety –
w orzeczeniach
sądów, i to
różnych
instancji,
zdarzają się
błędy.

Z uwagi na
powyższe Sąd
Okręgowy sam
dokonał analizy
prawnej
niniejszej
sprawy.

W art. 42 ust.
1 – 7 ustawy
Prawo łowieckie
określone są
uprawnienia do
wykonywania
polowania.
Polowań może
dokonywać
jedynie członek
Polskiego
Związku
Łowieckiego,
posiadający
pozwolenie na
posiadanie broni
myśliwskiej i
ważne
indywidualne
upoważnienie do
polowania
wystawione
przez dzierżawcę
danego obwodu
łowieckiego.
Takimi
uprawnieniami

dysponował
oskarżony T. K.
w dniu 20
września 2020
roku. Wśród
tych uprawnień
do wykonywania
polowania,
określonych w
powyższym
artykule, nie
jest wymienione
dokonanie
wpisu w książce
ewidencji
polowań.

Z kolei art. 42b
prawa
łowieckiego
stanowi, że
termin
rozpoczęcia i
zakończenia
oraz
jednoznaczne
określenie
miejsca
wykonywania
polowania
indywidualnego,
imię i nazwisko
myśliwego,
numer
upoważnienia do
wykonywania
polowania
indywidualnego,
ilość i gatunek
pozyskanej
zwierzyny oraz
liczba
wszystkich
oddanych
strzałów do
zwierzyny grubej
podlega wpisowi
w książce
ewidencji
pobytu na

polowaniu indywidualnym, którą są obowiązani prowadzić dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich, w postaci papierowej lub elektronicznej, dla każdego obwodu. Wpisów w książce ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym mogą dokonywać wyłącznie myśliwi wykonujący polowanie lub myśliwi przez nich upoważnieni do dokonania wpisu lub osoby upoważnione przez dzierżawcę albo zarządcę obwodu łowieckiego do dokonywania tych wpisów. Wpisu w książce ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym dotyczącego terminu rozpoczęcia polowania indywidualnego dokonuje się przed jego

rozpoczęciem,
jednak nie
wcześniej niż 24
godziny przed
rozpoczęciem
polowania. W
miejscu
wskazanym w
książce
ewidencji
pobytu na
polowaniu
indywidualnym
jako miejsce
wykonywania
polowania
indywidualnego
nie może w tym
samym czasie
polować inny
myśliwy, bez
zgody myśliwego
wykonującego
polowanie w tym
miejscu.

Podkreślić przy
tym należy, że
art. 42 b dotyczy
wyłącznie
polowań
indywidualnych
i **reguluje
kwestie
ewidencjonowania
polowań
indywidualnych.**

W myśl ustępu
2 tegoż artykułu,
w przypadku
pozyskania
zwierzyny na
polowaniu
indywidualnym
myśliwy jest
zobowiązany
odnotować ten
fakt w
posiadanym
upoważnieniu

do wykonywania
polowania
indywidualnego
i **jedynie
niedokonanie
tego właśnie
wpisu,
przewidzianego
w art. 42
b ust 2,
jest karalne,
gdyż stanowi
wykroczenie
przewidziane
w punkcie 7
art. 51 prawa
łowieckiego.**

Konstatując
powyższe, T.
K. w dniu
20 września
2020 roku miał
uprawnienia do
wykonywania
polowania i
jedynie nie
dopełnił w tym
dniu obowiązku
ewidencjonowania
swojego
indywidualnego
polowania,
poprzez
dokonanie
wpisu w książce
ewidencji
polowań
indywidualnych,
co nie wypełnia
znamion
żadnego
przestępstwa czy
wykroczenia
przewidzianego
w przepisach
karnych prawa
łowieckiego,
natomiast
stanowi

wyłącznie delikt
dyscyplinarny,
co znalazło
wyraz w
prowadzonym
przeciwko
niemu
postępowaniu
dyscyplinarnym
przed
właściwym
sądem
łowieckim.

Z uwagi na
powyższe
bezzasadne było
przyjęcie
zarówno w akcie
oskarżenia, jak i
w zaskarżonym
wyroku, że T. K.
swoim
postępowaniem
wyczerpał
znamiona
przestępstwa z
art. 53 ust 4
prawa
łowieckiego i
dlatego Sąd
Okręgowy
uniewinnił go od
tego zarzutu.

Przechodząc do
drugiego zarzutu
przypomnieć
należy, że art.
270 § 1 k.k.
stanowi, iż kto,
w celu użycia
za autentyczny,
podrabia lub
przerabia
dokument lub
takiego
dokumentu jako
autentycznego
używa, podlega

grzywnie, karze
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności od 3
miesiący do lat
5. Natomiast
dokumentem, w
myśl art. 115 §
14, jest każdy
przedmiot lub
inny zapisany
nośnik
informacji, z
którym jest
związane
określone
prawo, albo
który ze względu
na zawartą w
nim treść
stanowi dowód
prawa, stosunku
prawnego lub
okoliczności
mającej
znaczenie
prawne. Ta
druga kategoria
przedmiotów
uzyskuje
charakter
dokumentu, gdy
spełnia
równocześnie
dwa warunki:
zawiera treść
intelektualną i
treść ta -
wyrażona
najczęściej za
pomocą pisma
- ma znaczenie
prawne w tym
rozumieniu, iż
można z niej
wyprowadzić
określone
uprawnienia
bądź obowiązki

osoby fizycznej
lub osoby
prawnej.

Dokumentem
jest przedmiot,
którego
posiadanie lub
użycie może
rodzić skutki
prawne zarówno
w sferze prawa
materialnego,
jak i
procesowego.

Status
dokumentu
zależy
niejednokrotnie
od
indywidualnej
oceny i dlatego
też o tym,
czy określony
przedmiot
stanowi
dokument,
decyduje jego
faktyczna i
subiektywna
ocena w
konkretnej
sprawie. Za
dokument nie
może być uznany
przedmiot, który
samoistnie nie
stanowi dowodu
prawa, stosunku
prawnego lub
okoliczności
mającej
znaczenie
prawne.

Jedynie
marginalnie
wspomnieć
ponadto należy,
że
przerobienie

dokumentu
polega na
dokonaniu
zmian w
dokumencie
autentycznym
przez osobę
nieuprawnioną,

w tym również
dopisaniu
dodatkowej
treści (wyr. SN
z 27.11.2000 r.,
III KKN 233/98,
Prok. i Pr. –
wkł. 2001, Nr 5,
poz. 4; wyr. SN
z 9.1.2013 r., V
KK 97/12, Prok. i
Pr. – wkł. 2013,
Nr 4, poz. 5).
W konsekwencji,
z uwagi na to,
że art. 270 §
1 k.k. chroni
autentyczność
dokumentu, a
nie jego
zgodność z
prawdą, **"nie**
jest

przerobieniem
dokumentu
nadanie mu
innej treści
przez osoby,
od których
ten dokument
pochodzi"

(wyr. SN z
5.10.2005 r.,
II KK 126/05,
Prok. i Pr. – wkł.
2006, Nr 3, poz.
8; podobnie wyr.
SN z 19.1.2011 r.,
IV KK 373/10,
Legalis; wyr. SN
z 5.4.2016 r.,
IV KK 405/15,

Prok. i Pr. – wkł.
2016, Nr 6, poz.
3). Dla realizacji
znamion
przestępstwa
określonego w
art. 270 § 1 k.k.
nie ma bowiem
znaczenia czy
jego treść
odpowiada
stwierdzonemu
w nim stanowi
faktycznemu.

Jak już wyżej
wspomniano, i
co wynika z
treści art. 42b
prawa
łowieckiego,
prowadzenie
„Książki
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
służy, jak sama
jej nazwa
wskazuje,
ewidencjonowaniu
polowań
indywidualnych
i zwierzyny,
pozyskanej w
trakcie
polowania
indywidualnego.
Zatem książka ta
jest
instrumentem
administracyjno
–
ewidencyjnym, a
w konsekwencji
nie jest
przedmiotem, z
którym jest
związane

określone
prawo, albo
który ze względu
na zawartą w
nim treść
stanowi dowód
prawa, stosunku
prawnego lub
okoliczności
mającej
znaczenie
prawne.

Gdyby,
hipotetycznie,
przyjąć, iż
„Książka
ewidencji
pobytu
myśliwych na
polowaniu
indywidualnym”
jest jednak
dokumentem, to
wskazać należy,
że zgodnie z
brzmieniem art.
42 b prawa
łowieckiego
wpisów w
książce
ewidencji
pobytu na
polowaniu
indywidualnym
mogą
dokonywać
wyłącznie
myśliwi
wykonujący
polowanie. I T.
K. w dniu 19
września 2020
roku dokonał
takiego wpisu
o polowaniu
indywidualnym.
Następnego
dnia, na skutek
przyłapania go

przez R. J. na polowaniu bez wpisania do książki ewidencji polowań indywidualnych, T. K. udał się do leśniczówki w S. i przerobił swój ostatni wpis zmieniając datę z 19 września na 20 września 2020 roku. Zatem T. K. przerobił swój własny wpis, a przecież – o czym wspomniano już powyżej - nie jest przerobieniem dokumentu nadanie mu innej treści przez osobę, od której ten dokument, w tym wypadku jego fragment obejmujący konkretny wpis, pochodzi.

Uwzględniając powyższe rozważania prawne, Sąd Okręgowy uniewinnił T. K. także od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego

zasadny

wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych okazał się zasadny			
Lp.	Zarzut		
2	Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut ten, zawarty w apelacji oskarżyciela publicznego, byłby zasadny, gdyby nie dostrzeżono podstaw do			

uwzględnienia okoliczności		
XX		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1XX		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
XX		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Uniewinnienie od obu przypisanych		

oskarżonemu przestępstw.			
Zwięźle powodach zmiany	o		
Powody zmiany wyroku przedstawiono w punkcie niniejszego uzasadnienia.	3		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	art. 437 k.p.k.	XX
Zwięźle powodach uchylecia	o		
XX			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylecia	o		

XX			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
XX			
4.1.	~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~	~~art. 454 § 1~~ k.p.k.	~~XX~~
Zwięźle o powodach uchylenia			
XX			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
XX			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

